రహస్య విశ్వం

తెలుగు అనువాదం

శాఖమూరు రామగోపాల్

రహస్య విశ్వం

తెలుగు అనువాదం

శాఖమూరు రామగోపాల్

అభిజాత్య కన్నడ-తెలుగు భాషా (అనువాద) సంశోధన కేంద్రం
ఇం.నెం. 5-10, రోడ్ నెం. 21, దీప్తిశ్రీనగర్, మియాపూర్ పోస్ట్
హైదరాబాద్ - 500 049. ఫోన్ : 040-65520286

రహస్య విశ్వం

తెలుగు అనువాదం

శాఖమూరు రామగోపాల్

అభిజాత్య కన్నడ-తెలుగు భాషా (అనువాద) సంశోధన కేంద్రం (రిజిష్టర్డ్)
ఇం.నెం. 5-10, రోడ్ నెం. 21, దీప్తిశ్రీనగర్, మియాపూర్ పోస్ట్
హైదరాబాద్ - 500 049. ఫోన్ : 040-65520286

రహస్య విశ్వం
మూలం : **దివంగత పూర్ణచంద్ర తేజస్వి/**Other kannada writers
అనువాదం : **శాఖమూరు రామగోపాల్**
ఇం.నెం. 5-10, రోడ్ నెం. 21,
దీప్తిశ్రీనగర్, మియాపూర్ పోస్ట్
హైదరాబాద్ - 500 049.
ఫోన్ : 040-65520286, మొబైల్: 9052563666

© All Original Kannada Writers & Translator

ధర : రూ. 100/-

ముద్రణ
××××××××

డి.టి.పి.
చేగిరెడ్డి వెంకటేశ్వరరెడ్డి
సెల్: 9989253506

ప్రింటర్స్
×××××××
××××××××

ప్రతులకు:
శాఖమూరు రామగోపాల్
ఇం.నెం. 5-10, రోడ్ నెం. 21, దీప్తిశ్రీనగర్,
మియాపూర్ పోస్ట్, హైదరాబాద్ - 49.
ఫోన్: 040-65520286, మొబైల్:9052563666

ప్రచురణ/పంపిణీదారులు:
అభిజాత్య కన్నడ - తెలుగు భాషా (అనువాద) సంశోధన కేంద్రం (రిజిష్టర్డ్)
ఇం.నెం. 5-10, రోడ్ నెం. 21, దీప్తిశ్రీనగర్, మియాపూర్ పోస్ట్
హైదరాబాద్ - 500 049. ఫోన్: 040-65520286, సెల్: 9052563666

విషయ సూచి

1. రహస్య విశ్వం 001
2. ఆరు అణాలు - మూడు దమ్మిడీలు 013
3. చేతిని ఊపింది శవం 025
4. శుక్రాచార్యుడు 037
5. దిష్టి అవ్వ - బెణుకు అవ్వ 046
6. నాయనకు చెందిన పెట్టె 057
7. డాక్టర్ శ్రీదొరకప్పగారు 070
8. ఉపశమనం (రిలీఫ్) 079
9. అంతేచాలు 086
10. పౌర్ణమిలోని నల్లటి నీడ(ఛాయ) 096
11. వానాకాలంలో ఒకరాత్రి 102
12. సిద్ధత 107
13. ఆశ్చర్యాలే లేని ఊరిలో 115
14. బయలాట (యక్షగానం) 123
15. జీవనం 130
16. చెదలు 154
17. కంటినిండా అదే కల 164
18. సంగనగౌడ మరియు సబర్మతి 174
19. ఎర్రటి నీళ్ళు 182

రహస్య విశ్వం

అదొక రోజున ఎండ ఎంతగానో చురుక్‌మంటుంది.

శివమొగ్గ (షిమోగా; కర్నాటకలోని ఒక జిల్లా ముఖ్య పట్టణం) ఇప్పుడున్నట్లుగా అప్పట్లో లేదులే. ఎక్కడో ఒకట్రెండు కార్లు, మరియు ఎన్నో జట్కాబండ్లు. మొత్తం శివమొగ్గకు చంద్రం అన్నకున్న ఒకే ఒక బి.ఎస్.ఎ. మోటారు సైకిల్. శివమొగ్గలో జనసాంద్రత అనేది లేనేలేదు నా బాల్యంలో.

తుంగా తీరం నుంచి ఇసుకను మోసే గాడిద మందలు, వాటికి మీరినట్లుగా విశ్రాంతితో నిధానంగా అడ్డదిడ్డంగా తిరిగే జనం. రస్తాలో (రోడ్‌లో) గజిబిజి అనేది ఉండేదే లేదు. అడవి జంతువులు శివమొగ్గ టౌన్ లోపలే తిరుగుతుండేవి అని అంటే మీరే ఊహించుకోండి! మా అమ్మమ్మ (అవ్వ) గారి ఇంట్లోని కోళ్ళగూడులో, లోపల ఉన్న కోళ్ళను కాజేసేందుకు చిరతపులి వచ్చిందని అంటే ఇప్పటికాలంలోని శివమొగ్గలోని పురజనులు నమ్మేది సాధ్యమేనా?

అంతటి వెనకటి కాలంలోని ఒకరోజు ఉదయాన నేను, ప్రపుల్ల, పురుషోత్తమ... ముగ్గురు పిల్లలమూ బై- సైకిల్‌ను త్రొక్కటాన్ని నేర్చుకొనేందుకని, ఇంటిముందున్న విశాలమైన స్థలం వైపుకు సైకిల్‌ను నెట్టుకుంటూ బయటకు వచ్చాం.

అప్పట్లో వేసవిసెలవులు వస్తే మేము శివమొగ్గలోని మా అమ్మమ్మగారి ఇంటికి వెళ్ళేవాళ్ళం. ఆటల్ని ఆడేందుకు,చేష్టల్ని చేసేందుకు మాకు అక్కడ విపుల అవకాశాలు ఉంటుండేవి. జతగా వేసవి సెలవలైనందున మా మాతామహుడికున్న అసంఖ్యాకమైన మనమసంతానంలోని కొంతమందైనా మా జతకు దొరుకుతుండేవారు. మా తాతకు

ముగ్గురు భార్యలట. అంటే ముగ్గుర్ని మా తాతగారు ఒకేసారి పెండ్లాడలేదటలే. ఒకరొకరు తీరికొన్నమీదటే ఇంకొకరన్నట్లుగా వివాహ మాడారట. అందుచేత మా తాతగారికి అగణిత (లెక్కపెట్టలేనట్లుగా) సంతానం మరియు అసంఖ్యాకమైన మనమ సంతానం ఉన్నారట. వారిలో కొంతమందైనా ఈ వేసవి సెలవులలో ఆటపాటలకు దొరుకుతుండేవారు నాకు.

ఒకసారి శివమొగ్గకు (తాతగారింటికి) వెళ్ళినప్పుడు, ఒక చిన్న సైకిల్ అక్కడుంది. మా తాతగారి మనమ సంతానంలో నాకన్నా పెద్దోళ్ళైన ఎంతోమంది ఆ సైకిల్‌ను త్రొక్కేదాన్ని అక్కడే నేర్చారు. ఇప్పుడిప్పుడే మేము చడ్డీని తొడుక్కొనేంతగా పెద్దవాళ్ళం అయ్యాము. అంతకు మునుపు వరకూ దాబెట్టుకోవాల్సిన గుప్త అంగాంగాలు మాకున్నవనే జ్ఞానమే లేనటువంటి ముగ్ధలుగా ఉండేటోళ్ళం. మేము శివమొగ్గకు వెళ్ళినప్పుడల్లా, పైనెక్కడో అటకమీద (మచ్చుమీద) పడుంటే సైకిల్ ఈసారి ఎట్లాగో క్రిందనే ఉంది. నేను శివమొగ్గకు వెళ్ళే మొదలే ప్రఫుల్ల, పురుషోత్తమ... ఆ సైకిల్ మీద పడ్తూ, లేస్తూ ఎలాగోలా చేసి కొంచం దూరం బ్యాలెన్స్‌ను చేసేదాన్ని నేర్చుకొనియున్నారు నాకన్నా ముందే. అందుచేత వారిద్దరికన్నా చిన్నోడ్నైననాకు సైకిల్‌ను త్రొక్కేదాన్ని నేర్పేందుకని ఇంటిబయటున్న ఖాళీ మైదానం వైపుకు సైకిల్‌ను దొబ్బుకుంటూ బయటకు వచ్చారు నాతో.

ఒకరు సైకిల్‌కున్న హ్యాండెల్‌ను పట్టుకోగా, ఇంకొకరు సైకిల్ సీటును పట్టుకొని నన్ను సీటుమీద కూర్చోబెట్టి, నాకు పెడెల్‌ను త్రొక్కేదాన్ని చెపుతూ, కొన్నిరౌండ్లను ఆ మైదానంలో తిప్పారు నన్ను, సైకిల్‌ను. నేను పడిపోగలనని వారే సైకిల్‌ను అటుఇటు వాలకుండా భద్రంగా పట్టుకొన్నందున, వాళ్ళు నన్ను ఎన్నోసార్లు రౌండ్‌రౌండ్లగా త్రిప్పినా, నేను అడ్డపల్లకిలో కూర్చున్న జగద్గురువు (మఠాధిపతి) లాగ గట్టిగా కూర్చున్నానే త్రప్పితే సైకిల్ బ్యాలెన్స్ కొంచమూ గుర్తుకాలేదు నాకు. వాళ్ళిద్దరూ సైకిల్‌నుంచి తమ చేతుల్ని వదిలేస్తే చాలు, నేను సైకిల్ సమేతంగా పల్టి కొట్టేవాడ్ని. వారిద్దరూ అనేకసార్లు సైకిల్‌నుంచి నన్ను దింపేసి, తామే సైకిల్‌ను కొంచం కొంచం దూరం త్రొక్కి నాకు చూపెట్టినా అదేమి ప్రయోజనానికి రాలేదు. అంతేగాకుండా మేము త్రొక్కేదాన్ని ఎలాగున అని చేసి చూపెట్టినా, వీడు తెల్సుకోవటం లేదు అనే నా మూర్ఖతనం మీద వాళ్ళిద్దరిలో అసహనం ఎక్కువగా అవుతూ పోసాగింది.

చివరికి వాళ్ళిద్దరూ (తమలో తామే) సమాలోచనను చేసుకొని తామిద్దరం పట్టుకొంటే ఇతను (నేను) నేర్చేదిలేదని ఒక్కరే వెంటుండి ఆసైకిల్‌ను పట్టుకొని ఉంటే తనకి (నాకు) సైకిల్ బ్యాలెన్స్ అయినా నేర్పుదామని తీర్మానించుకొన్నారు. అది కూడా అంతగా ఏమి ప్రయోజనకారి కాలేదు. ఎందుకంటే సైకిల్‌ను ఎవరైనా నెట్టుతుంటే, అది పడిపోకుండా

ఎలాగోలా బ్యాలెన్స్‌ను చేసేది గుర్తైనా,నేను పెడెల్‌ను త్రొక్కుతూసైకిల్‌ను చలించేటట్లుగా చేసేది మొదలుపెట్టిన తక్షణమే అది పల్టికొట్టుండేది. కుడిప్రక్కన పెడెల్‌ను త్రొక్కితే కుడివైపుకు వాలిపోతుండేది. సరిసరి.... ఎడంవైపున త్రొక్కితే ఎడంప్రక్కకు వాలిపోయి పడిపోతుండేది. అందుచేత వాళ్ళిద్దరిలో ఎవరైనా ఒకడు దొబ్బాల్సేయుండేది. ఒకరు పట్టుకొనేది, మరొకరు దొబ్బేదాన్ని ఎంతగానో చేస్తుండటం వలన, ఆ పరుగుల మూలాన దమ్ము వస్తుండేది.

మేము ముగ్గురం అలుపును నివారించుకొనేందుకని సీతాఫలం చెట్టుకు సైకిల్‌ను వాలించి కొంచెం సేపు ఆయాసంను, అలసటను నివారించుకొన్నాం.

"పెడెల్‌ను మంచిగా త్రొక్కమంటే...సైకిల్‌నే పడేస్తున్నాడు కదా" అంటూ అలసిన ప్రఫుల్ల గొణిగాడు.

"నాకైతే వీడివెనకే సైకిల్‌ను దొబ్బుకొంటూ పరిగెత్తి పరిగెత్తి అలుపొచ్చింది" అన్నాడు పురుషోత్తమ. వాళ్ళిద్దరిలో నాకు సైకిల్‌ను నేర్పించే ఊపు, ఉత్సాహం ఇంకిపోసాగింది ఇప్పుడు.

నేను ఉత్తిగనే గొర్రెలాగ తలను వాల్చుకొని నా పాటికి నేను నిల్చియున్నాను. ఆ సమస్యలన్నీ వాళ్ళకే కదా! సైకిల్‌ను నేర్పుతామని వాళ్ళేకదా నన్ను వెంటేసుకొని వచ్చింది! వాళ్ళనే నేర్పనీ! అని అనుకొన్నాను.

అంతలో ప్రఫుల్లకు ఒక మంచి ఉపాయం మెరిసింది. మేమున్న ఈ బయలు మైదానం నుంచి పోస్టాఫీస్ వరకూ దారి పల్లంగానే ఉంది.

"వీడ్ని సైకిల్ మీద కూర్చోబెట్టి ఆ డౌన్ (పల్లపు) దారిలో వదిలేద్దాం. సైకిల్ తనంత తనే వెళ్తది. ఎవరమూ దొబ్బేది వద్దు. వీడు పెడెల్‌ను త్రొక్కకున్నా అది (ఆ సైకిల్) వెళ్ళేది ఉంటదిలే" అని అన్నాడు.

"ఔనౌను! స్పీడ్‌గా, జోరుగా వెళ్ళకుండా ఉండేదాన్ని ఇతను చూసుకొంటే చాలు" అన్నాడు పురుషోత్తమ.

వీళ్ళ కొత్త ప్లాన్‌లోని సాధక బాధకాల్ని, నేను చెట్టునీడలో నిల్చి యోచించా. ఇక్కడివరకూ సైకిల్ వెనుక నా ఆప్తమిత్రులను వెంటేసుకొనే సైకిల్‌ను త్రొక్కాను. "సైకిల్‌ను ఇటువైపుకు త్రిప్పు, అటుప్రక్కకు త్రిప్పు, బ్రేక్‌ను వేయ్..." ఇత్యాది సూచనల్ని వెనుకనుంచి వారు చెపుతున్నందున ఒక విధమైన ధైర్యం ఉంటుండేది. ఇప్పుడేమో సైకిల్‌మీద నన్ను కూర్చోబెట్టి, ఒక్కసారే దొబ్బుతామని (నెట్టుతామని) చెపుతున్నారు కదా! ఈ ప్లాన్ నాకు

కొద్దిగా అపాయకరంగా (డేంజర్‌గా) కనబడింది. నేనొక్కడ్నే సైకిల్‌మీద సవారి చేసేందుకు వెళ్తే అది ఆగేది ఎక్కడ? దార్లో ఎక్కడైనా కష్టం కలిగితే, ఏమి చేయాలనే సూచనల్ని ఇచ్చేవాళ్ళు ఎవరు? సైకిల్...నా మాటను వినకకనే ఉంటే? ఇప్పటిదాకా ఈ దరిద్ర సైకిల్, దానికి స్వంతబుద్ధి ఉన్నట్లుగా ప్రవర్తించింది కదా! ఎంతగా చేసినా, త్రొక్కినా దానికి అవసరపడే వైపుకే తిరుగుతుంది త్రిప్పితే, నేను చెప్పినట్లుగా వినేది లేదు కదా!

"నేనొక్కడ్నే సైకిల్‌ను త్రొక్కాలా?" భయంతో, అడిగా...

"ఒక్కడివే ఎందుకు? మేమిక్కడే ఉంటాము కదా!" అన్నాడు ప్రఫుల్ల భరోసాతో.

"మీరు ఇక్కడే ఉంటారు. సైకిల్ మీద నేనొక్కడ్నే వెళ్ళేది ఉంటది కదా"

"ఛు.... ఛూ పిరికోడా! మేమంతా ఒక్కరిగానే సైకిల్‌ను త్రొక్కేదాన్ని నీవు చూసావు కదా! ఆ కొంచం దూరం బ్యాలెన్స్‌ను చేస్తే నీ ప్రాణం ఏమన్నా పోతదా..."

"ఊ... హూ.. నేనొక్కడ్నే త్రొక్కేది లేదురా" అంటూ వాళ్ళ ప్లాన్‌కు సంపూర్ణంగా అసమ్మతిని తెలిపా.

పురుషోత్తమ, ప్రఫుల్ల... ఇద్దరూ కొంచెంసేపు మౌనంగా నిల్చారు. నాలాంటి పిరికోడికి ఎలాగున ధైర్యాన్ని నింపేది అనేదాన్ని చెప్పేందుకు ఆలోచిస్తున్నట్లుగా నాకు కనబడింది. చివరికి పురుషోత్తమే "కూర్చో... మేము నీ వెనుకే పరిగెత్తుకొంటూ వస్తాము.. సరేనా" అని అన్నాడు.

"సరి, సరి...పల్లంలో (డౌనులో) వెళ్ళేదైతే వెళ్ళొచ్చు. మరలా వాపస్సై వచ్చేటప్పుడు అంత దూరం నుంచి సైకిల్‌ను దొబ్బుకొంటూ నానుంచి అవుతదా?" అన్నాను నేను.

"మేమున్నాం కదా! మేము నీ వెనకాలే పరిగెత్తుకొంటూ వెంబడిస్తాం కదా?...." అంటూ ప్రఫుల్ల ధైర్యాన్ని చెప్పాడు.

ఇకేమి క్రొత్త ఆక్షేపణ నా తలలో మెరవలేదు. అందుచేత నేను, నా మిత్రుల ప్లాన్‌కు బలిపశువుగా మారాల్సి వచ్చింది.

నాకు బాహ్యాకాశంలోని గగనయాత్రికుడి తరహాగా అన్పించి భయభీతితో వణుకుతూ సైకిల్ మీద కూర్చున్నా. కూర్చున్నప్పుడు, నా వెనుకే వాళ్ళిద్దరూ పరిగెత్తుకొని రావాల్సిందేనని గట్టిగా అభయాన్ని తీసుకొన్నా. ఎందుకంటే వాళ్ళిద్దరూ అదెంతగానో విశ్వాసార్హమైన దోస్తులు (ఫ్రెండ్స్) గారని నాలో ఎక్కడో సంశయం ఉండే ఉంది.

నన్ను సైకిల్ మీద కూర్చోబెట్టారు. వారికి దాన్ని నెట్టే ప్రమేయమే రాలేదు. వాళ్ళు నన్ను దానిమీద కూర్చోబెట్టి చేతుల్ని వదిలేస్తుంటే, సైకిల్ సులలితంగానే ఆ పల్లపు దారిలో జారి పయనించసాగింది.

ఆ రస్తా నిర్జనంగా ఉంది. ప్రఫుల్ల, పురుషోత్తమ సైకిల్ జతగా కొంచం దూరం వరకూ వచ్చారు. అయితే నిధానంగా సైకిల్ తన వేగాన్ని వృద్ధి చేసుకొంటుంటే, వారిద్దరికీ పరిగెత్తేది కష్టమై ఆయాసాన్ని పొందసాగారు. మొత్తానికి నాకు ధైర్యాన్ని చెపుతూ వెంబడిస్తున్న నా మిత్రులకు నాకు అంతరం ఎక్కువైపోయింది.

"బ్రేక్ వేసి, సైకిల్‌ను నిధానంగా చేసుకో" అని దూరంలో ఎక్కడో క్షీణంగా ప్రఫుల్ల కేకల్ని పెట్టుంది నాకు వారి నుంచి వచ్చిన చివరి సంకేతం అది. ఏది బ్రేకో... ఏమి కథో...నాకైతే ఒకటీ గుర్తు కాలేదు. నా లక్ష్యమంతా రెండు చక్రాలు పడిపోనట్లుగా, సైకిల్ ముందుకే దూసుకుపోయేదాని మీదే కేంద్రీకృతమై, చుట్టుప్రక్కల బాహ్య జగత్తంతా నా నుంచి నశించిపోయింది. సైకిల్‌ను ఎలాగున త్రిప్పాలనేది కూడా గుర్తులేని నాకు, ఉత్తిగనే సైకిల్ దారిమీద ఆ అంచు ఈ అంచు వైపుకు క్రిందపడకుండా పోయేదాన్ని గమనించాను.

సైకిల్ 'సుయ్' అంటూ స్పీడ్ పెట్టుంది. సైకిల్ పరుగులు పెట్టేది ప్రారంభం చేసినప్పుడు, నా వెనకాల పరిగెత్తుకొంటూ వస్తున్న మిత్రులు, దారి ప్రక్కనున్న చెట్లు, దూరంలో మేస్తున్న గాడిదలు, నెత్తిమీద మండుతున్న సూర్యుడు.... వీటన్నిటి 'ప్రజ్ఞ' నాలో ఉంది. అయితే దానివేగం నిధానంగా పెరుగుతుంటే, దారి అంచునున్న అటుఇటు చెట్లు, పరిసరాలు అన్నీ అంతర్ధానమై, నేను ఎక్కడున్నాను ఏమి చేస్తున్నాను అనేది సైతం బ్యాలెన్స్ చేసే నా ఏకాగ్రతలో అవన్నిట్నీ మరిచేపోయాను. నా వ్యక్తిత్వం నిధానంగా సైకిల్‌లోనే విలీనం కాసాగింది.

సైకిల్‌కు ఎందుకో నా మీద ప్రీతి, విశ్వాసం ఉందని అన్పించింది. ఎందుకంటే ఆ దార్లో అటుఇటు ఎగరకనే తిరగకనే నేరుగా దారిమధ్యనే పోసాగింది. మొదట్లో నేను చేతిని హ్యాండెల్ మీద వేసిన తక్షణమే పిచ్చిగుర్రం లాగ క్రిందకు పడేసేదాని లాగ ప్రవర్తిస్తుండే ఈ సైకిల్, ఇప్పుడు నీటుగా దారి అంకు డొంకుల్ని తనే తెల్సుకొన్నదానిలాగ, ఆ దారికి అనుగుణంగానే మోసుకెళ్ళుతుంది నన్ను ఇప్పుడు. ఎక్కడో, దేనికో ఢీగొట్టి పడేయాలని అది మనస్సు చేసుకొంటే, దారి అంచున సరైనంతగా సీతాఫలచెట్లు ఎన్నో ఉన్నవి కదా! జంగయ్యగారి చెఱువు సైతం ఆ దారి అంచునే ఉంది. అయితే నా సైకిల్ అప్పటికప్పుడే నా మీద విశ్వాసంలోని నిలువును తెచ్చుకొంది.

నాలో ఉన్నవి రెండే రెండు విషయాలు. సైకిల్ నన్ను ఎక్కడెక్కడికో మోసుకొని వెళ్తే అక్కడ్నుంచి అమ్మమ్మగారి ఇంటి దార్ని వెతుక్కొని తిరిగి చేరేది ఎలాగున? పెడెల్‌ను త్రొక్కుతూ వాపస్సుగా నెట్టుకొంటూ ఆ మెరక దార్లో వెళ్ళేదంటూ నా నుంచి సాధ్యమే కాదు కదా...!

సైకిల్‌మీద ఏ కష్టమూ లేకుండా కొన్ని నిమిషాలు గడిపినందున నాలో కొంచం ఆత్మవిశ్వాసం వచ్చింది. అటుఇటు తల త్రిప్పి చూస్తూ సైకిల్‌నుంచి వస్తున్న వేగాన్ని అనుభవించసాగాను. దూరంలో రెండు పనసచెట్లు కనబడినవి. దారి నుంచి అవి దూరంలో అక్కడెక్కడో ఎంతో దూరాన ఉన్నందున ఏమి దిగులు పుట్టలేదు. పరిగెడ్తున్న సైకిల్ వేగానికి ఆ రెండు చెట్లూ మెల్లగా ఒకదానికొకటి పెనవేసుకొన్నట్లుగా కనబడింది. పనసచెట్లనీడ కర్రిగా ఏదో బూడిదను (మసిని) చల్లినట్లుగా కనబడింది. ఆ నల్లటినీడలో ఎవరో చలిస్తున్నట్లుగా కనబడింది. చూస్తుండగా ఆ ఆకృతి నడుస్తూ ఆ చెట్ల నీడనుంచి వెలుపలికి వచ్చింది.

ఎంతగానో బృహత్ కాయంతో ఉన్న స్త్రీ ఒకతి! ఆమెపేరు రంగమ్మ అట. ఆమె అనేకసార్లు మా అవ్వ ఇంటిప్రక్కన ఉండే దారిలో వెళ్తుండగా, మా అమ్మమ్మగారి ఇంట్లో ఉండే మహిళలంతా గుసగుసలతో ఆమె గురించి ఏమేమో మాట్లాడుకొంటుండేవారు. ఆ గుసగుసల తుణుకుమిణుకులనే విన్పించుకొన్న మేము కూడా (పిల్లలం కూడా) ఆమె వేశ్య అనే పదానికున్న అర్థం తెల్సుకోకపోయినా ఆ విధంగానే చెడుగా మాట్లాడుకొనేవాళ్ళం. మొత్తానికి ఆమె ఒక బంజరు స్త్రీ అని, వేశ్య అని, దుష్టమహిళ అని ఏమేమో అస్పష్ట కల్పనలతో ఉంటుండేవాళ్ళం.

ఇప్పుడు సైకిల్‌మీదున్న నాకేమి ఆమెను చూసి భయం కాలేదు. దారిలో ఎంతో దూరానున్న బయలుప్రాంతంలో ఆమె ఉంది. నేనేమో చక్కగానే సైకిల్‌మీద హాయిగా కూర్చొని వేగంగా పోతున్నాను. ఈ స్థూలకాయపు రంగమ్మ నాకేమైనా చేసేది ఉన్నా, సైకిల్‌కు ఉన్న స్పీడ్‌ను ఆమె అందుకొనేది లేదు. ఆమె బిగుతుగా ముడేసికొన్న చుక్కల కుబుసం (జాకెట్) లోపలనుంచి ఉబికి బయట పడుతున్న వక్షోజాలు, కుండలలాగ (అంతగాత్రంలో ఉండే) ఆ పిరుదులు... వాటితో గజగామినిగా ఉన్న రంగమ్మ నా సైకిల్ వెనకే వెంబడించి నన్ను పట్టుకొనేది ఉంటదా!

అయితే ఆమె నా కళ్ళలో పడిన కొన్ని క్షణాల లోనే నా సైకిల్‌కూ ఆమె కనబడియుండొచ్చేమో! ఆ గజగామినిని చూస్తే దీనికెంత (సైకిల్‌కు) ఆకర్షణ ఉండొచ్చేమో... చెప్పేందుకు కుదరట్లేదు నాకు? అప్పటికప్పుడే నా సైకిల్ తనమీద

కూర్చున్న నన్ను మరిచేపోయింది. నేను అనావశ్యకంగా (అనవసరంగా) ఆమె వైపుకు చూసిందానికి మాత్రమే ఇది ఆమె వద్దకే వెళ్ళాల్సిందే అని తెల్సుకోందో ఏమో! నేనెంతగా ప్రతిఘటించినా, దాని హ్యాండెల్‌ను తిరిగించినా, దాని ముందు చక్రం మెల్లగా ఆమె వస్తున్న దిక్కుకు ఎదురుగానే తిరిగింది కదా! కొండలాగ నడుచుకొంటూ వస్తున్న రంగమ్మ నా సైకిల్‌చక్రం ఆమె వైపుకు తిరిగినదాన్ని గమనించింది ఆమెనే చూస్తున్న నాకు గుర్తైంది.

నాకు ముందేమి చేయాలనేది తోచలేదు. ఈ విధంగా స్వంతబుద్ధి ఉన్న సైకిల్‌మీద కూర్చున్నదే నా మొదటి తప్పు. జతగా నేను ఆ గజగామిని వైపుకుచూసింది రెండో తప్పు. నేను ఆమెను చూసినందునే ఈ సైకిల్‌కు ఇంత దుర్బుద్ధి వచ్చింది కదా!

సైకిల్ సరైనంత దూరంలో ఉన్నా, ముందుచక్రం నిధానంగా దిక్కును బదలించు (మార్చు)కొన్నదాన్ని చూసిన రంగమ్మ తనకెందుకో ఈ రోజున బయల్దేరిన వేళలోని శకునం సరిగా లేదేమోనని ఎడం ప్రక్కకు సర్దుకొంది. ఆ వేళకే నా సైకిల్ దారిని వదిలేసి మైదానంకు ప్రవేశించింది. ఆమె ఎడం వైపుకు సర్దుకొన్న తక్షణమే నా సైకిల్ సైతం ఎడం ప్రక్కకు తిరిగింది కదా!

ఇప్పుడు రంగమ్మ ముఖంలో కొద్దిగా ఆందోళన కనబడింది. అయినా సైకిల్ సరైనంతగా దూరంలోనే ఉంది! సైకిల్‌నుంచి తప్పించుకొనేందుకు కావాల్సినంతగా కాలావకాశం ఉంది. అందుచేత ఆమె ఎక్కువగా భయాన్ని చెందకనే కొద్దిగా కుడిప్రక్కకు తొలగి సైకిల్‌కు సరైనంత దారినే ఇచ్చింది.

అయితే దుష్టదైన నా సైకిల్ ఎంత రీతిగా మాన మర్యాదలను వదులుకొందో చెప్పేది లేదులే. సంవత్సరాల తరబడి అటకమీద (మచ్చుమీద) వనవాసం చేసినందున దానికి మనఃస్థిమితం లేదిప్పుడు. నేనే కావాలనే ఆమె వైపుకు ఉద్దేశపూర్వకంగానే త్రిప్పినట్లుగా, దాని ముందు చక్రం కుడిప్రక్కకే తిరిగింది. అప్పటికప్పుడే నా సైకిల్‌కు ఇంత దుష్టబుద్ధి ఎందుకు వచ్చిందో! రంగమ్మ ముఖంలో ఇప్పుడు కోపం తాండవిస్తుంది. అంత బలమైన బృహత్ కాయంతో ఉన్న ఆ మహిళను ఢీకొట్టేందుకు ఒక సైకిల్ ఆ బయలు ప్రాంతంలో దూసుకొస్తుంటే ఎవరికి కోపం రాకుండా ఉంటదో చెప్పండి! నేను కాయా, వాచా, మనసా ఆమె నుంచి అదెంతో దూరానే ఉండాలని శ్రమిస్తుంది ఆమెకేమి గుర్తు? నాకంటూ ఒక మహిళ మీద సైకిల్‌ను ఢీ కొట్టించాలని ఉద్దేశపూర్వకంగా కోరుకొన్నా, ఆ అకార్యం నా నుంచి అయ్యేది లేదులే.

అటు ఇటు తిరిగి జరిగి నాకు గందరగోళాన్ని చేయకూడదనో ఏమో రంగమ్మ మరలా తను మొదలే వస్తున్న కాలిబాటలోనే నట్టనడుమ నిల్చింది. నా శని సైకిల్ ఏమిచేసిందని చెప్పేది లేదు ఇప్పుడు.

నేను చివరిసారి చూసినప్పుడు రంగమ్మ నా ముక్కుపుటాల ఎదురులోనే నిల్చియుంది. సైకిల్‌చక్రం ఆమె రెండుకాళ్ళ (గజస్థంభాల) నడుమే గురిని పెట్టుకొని తిరుగుతూ ఉంది. సైకిల్ ఇక్కడివరకూ నన్ను మ్రోసుకొని తిరిగిన దాని వెనకున్న చీకటి రహస్య (మర్మ) ఉద్దేశం ఇప్పుడిక నాకు స్పష్టం కాసాగింది.

సైకిల్‌కున్న ముందుచక్రం నేరుగా వెళ్ళి, ఆమె రెండు కాళ్ళ నడుమ ఇరుక్కొని, హ్యాండెల్ ఆమె గర్భానికే (పొట్టకే) గుద్దుకొంది. పనసచెట్టు మొదలులాగ కదలకనే గట్టిగానే నిల్చిన ఆమెకు సైకిల్ ఢీకొట్టుకొన్న తక్షణమే పెడెల్ సైతం నా కాలికి అందక సీటు మీద తేలికగా కూర్చున్న నేను ఎలుకపిల్ల తరహాగా ఎగిరి పెద్ద తలదిండులాగ ఉన్న ఆమె వక్షోజాలకు ఢీగొట్టుకొని క్రింద పడ్డాను. అపఘాతాలంటే (యాక్సిడెంట్) చావేగతి అని పుస్తకాలలో రాసిన దాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకొన్న నేను, నా జీవితం ఇక ఇక్కడికే ముగిసిందని తెల్సుకొన్నా. ప్రపంచం అంతా తల్లక్రిందులైనట్లుగా, అంతటా గాఢమైన కర్రి మబ్బులే కమ్మినట్లుగా నా కళ్ళకు తోచింది.

మరుక్షణాన గాడాంధకారం. నేను చచ్చానని నాకు అన్పించింది. ఇప్పుడేమి చేసేది? చనిపోయుంటే నేను చేయాల్సిన జవాబ్దారి పనులు ఏవీలేవు అని అనుకొన్నా. ముందేమౌతదో చూద్దాంలే అని యోచించా. అంతలో "ధూత్.. పాడు సచ్చినోడా, చీర లోపలికే జొరబడ్డావు కదరా!" అనే మాటలు రంగమ్మ నుంచి వస్తున్నవి. "అరె! నేను చచ్చితే, ఈమెందుకు ఇక్కడికి వచ్చింది? బహుశః ఇద్దరం కల్సే చచ్చామేమో!"

క్రిందకు జారిపడి ఆమె చీర లోపలే తలను ఎత్తుతున్న నన్ను, పురుగును విదిల్చినట్లుగా చీరను విదిలిస్తూ కాలినుంచి ప్రక్కకు నెట్టింది. నేను పరలోకంలో ఉన్నానని తెల్సుకొంది ఆమె పదహారు మూరల నేతచీర చెరగులలోని లోపలిభాగంలోనే అనేది అప్పుడు నాకు తెలిసి వచ్చింది. చచ్చిన ఎలుక తోకను పట్టుకొని ఎత్తినట్లుగా రంగమ్మ నన్ను పట్టుకొని ఎత్తి, నేను నిలబడిన తక్షణమే నా జుట్టును వదిలేసి, నెత్తిమీద నాలుగు మొట్టికాయల్ని వేసింది.

చావుకన్నా భయంకరమైన ఇహలోకం ఒకదానిలో కళ్ళను తెరిచాను. రంగమ్మ రాక్షసిలాగ ఎడం చేతినుంచి సైకిల్ హ్యాండెల్‌ను పట్టుకొని నిలబడింది. బృహదాకారంలోని ఆమె చేతిలో సైకిల్ క్షుద్రమైన (అల్పమైన) ఆటవస్తువులాగ ఆమెకు కన్పించింది.

"వదుల్తా.... వదుల్తా, ఎక్కడికిరో సైకిల్‌ను త్రొక్కుతున్నావు? వెదవ సచ్చినోడా....!

"థు... నీ బుంగమూతి భలేగుందిరో!" అని ఊస్తూ మరలా నాలుగు మొట్టికాయల్ని నెత్తిమీద వేసింది.

"హి హి" అన్నాను.

అప్పటికప్పుడే ఢీగొట్టినందున రంగమ్మకు కొంచం దిగ్భ్రమం అయ్యిందో ఏమో! కొంచెం సుధారించుకొన్న మీదట ఆమెలో కోపం పునఃప్రారంభమైంది.

"చీర లోపలికి దూరుకొన్నావు కదరా.... పోక్రి ముండాకొడుకా.... నీలాంటోళ్ళు పదిమంది అక్కడ దాగికొనియున్నారులే... నా మిండడా" అని చీరను ఎత్తి చూపిస్తూ ఊసింది. ఆమె నుంచి వస్తున్న కొత్త తిట్లలోని వరసను విన్న నాకు విపరీతమైన కళవళం ఆరంభమైంది.

ఆమె చీరలోన,

నాలాంటోళ్ళు పదిమంది పడ్డారా!

దేవుడా ఈ రంగమ్మ మనిషి జాతికి చెందింది కాదా?

అన్నిటికన్నా సద్గృహస్తుడి (మా నాయన మైసూరు విశ్వవిద్యాలయంలో కన్నడభాషకు ప్రాచార్యుడిగా) ఇంట్లో జనించి, కేవలం ఐదారు సంవత్సరాలను మీరని నాకు మహిళలు ఈ తరహాగా మాట్లాడొచ్చు అనేదే గుర్తులేదు. రంగమ్మ ఇప్పుడు నాకంటికి భీకరమైన దుఃశకునం లాగ కనబడింది.

ఎండవేడిమి తలను (నెత్తిని) కాల్చుతుంది. గాలి వీచనందున సీతాఫల చెట్లలోని ఒక ఆకూ కదలాడటం లేదు. దూరాన ఒక గుర్రం మూడు గాడిదలు ఇక్కడ నడుస్తున్న దురంతంలోని జాడే లేనట్లుగా తోకల్ని ఆడించుకొంటూ మేస్తున్నవి. నాకు సైకిల్‌ను నేర్పుతున్న గురువులిద్దరూ, నా సైకిల్ రంగమ్మవైపుకు తిరిగిన తక్షణమే నన్ను వెంబడిస్తున్న దానికన్నా ఎంతో వేగంగా ఆ స్థలాన్ని వదిలేసి పారిపోయారు. వాళ్ళిద్దరూ పారిపోయింది నాకైతే మంచిగానే అన్పించింది. ఎందుకంటే రంగమ్మ చీర లోనికి నేను చిక్కుకొంది (దూరుకొంది), ఆమె నుంచి మొట్టికాయల్ని వేయించుకొంది ఇవన్నీ నా గురువులు (దోస్తులు) చూసియుంటే అమ్మమ్మగారి ఇంట్లోని చిన్నమ్మలు, అత్తలముందు నాకైన సన్మానాన్ని చెప్పి, నా మర్యాదను వేలంకు పెట్టియుండేవారేమో కదా!

నేను ఆమె తిట్లకు ఏమి ప్రతిక్రియను చూపించకనే అటు ఇటు చూస్తూ మూర్ఖుడిలాగ కంగారుతో నించొన్నదాన్ని చూసిన రంగమ్మకు ఇంకాస్తగా కోపం ఎక్కువైంది.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=305